

● ناوشکن سهند در حال ساخت

● ناوشکن سهند پس از الحاق به نداجا

باشد، من هم در مدتی که این‌ها رفتند، هر روز صبح برای سلامتی‌شان دعا می‌کردم و صدها صلوات نذر کرده بودم که مشکلی نداشته باشند. ما کاری کردیم که آمریکا نمی‌تواند بکند. آمریکا هیچ‌وقت ریسک نمی‌کند که ناوگروه‌ش را از جنوب اطلس بفرستد. حتی زمانی که در مسیر رفت می‌خواستند از روبه‌روی جبل الطارق رد شوند، آنقدر نگران بودم که پیشنهاد دادم به سن پترزبورگ نروند و برگردند، ما می‌خواستیم به اطلس برویم که رفتیم و از همین مسیر سوئز ناوگروه را برگردانیم. وقتی رسید به سن پترزبورگ، واقعا لذتی بردم که قابل وصف نیست چون ۴۰ نفر از تیم فنی بنده هم آنجا بودند که به آن‌ها گفته بودم به محض این که لنگر تان را در بندر سن پترزبورگ انداختید، به من خبر بدهید. ساعت یک بامداد بود که از مکران تماس گرفتند و گفتند چون قول داده بودیم خواستیم اطلاع دهیم که الان لنگر را در سن پترزبورگ انداختیم. به اندازه‌ای من خوشحال بودم که تا صبح خوابم نبرد. این کار در تاریخ کشور ما بی‌سابقه بود.

برنامه‌های آینده شما در کارخانجات نداجا و حوزه فنی چیست؟ ناوکنارک و طلایه به کجا رسیدند و چه رونمایی‌هایی در کوتاه‌مدت دارید؟

ناوکنارک، قبلا جزو یگان‌های پشتیبانی بود اما با طراحی جدید به‌صورت رزمی درآمده و چهره متفاوتی پیدا کرده و حالا یک ناورزمی به‌شمار می‌رود که از کلاس پیکان بزرگ‌تر و از کلاس موج کوچک‌تر است و نسبت به کنارک قبلی اصلا قابل قیاس نیست. در تلاش هستیم که امسال الحاق شود. ناو طلایه الان در دک آمده و خط رانش آن نصب می‌شود. اندازه‌اش همان کلاس موج است اما ویژگی‌های خاصی دارد که هیچ کدام از ناوشکن‌های قبلی ما ندارند.

به این نتیجه رسیدند که ما حرف‌های زیادی برای گفتن داریم. در منطق فنی‌ها چه در ایران و چه در کشورهای دیگر، ما نمی‌توانیم حقایق را نبینیم، چرا که آن‌ها متوجه می‌شوند ما چه کاره هستیم. مکران یک مجموعه فوق‌العاده قوی در حوزه‌هایی است که ما فعلا نمی‌توانیم بگوییم و شاید آن‌ها کشف کرده باشند. ما از فاصله بسیار دور می‌توانیم هر هواپیمایی را در مکران تشخیص دهیم. یعنی در این مسافتی که ما رفتیم تا روسیه و برگشتیم همه اطلاعات پرواز هواپیماهای جنگی کشورهای مسیر را دریافت کردیم و دیدیم. آن‌ها هم می‌دانند و می‌فهمند ما به چه مرحله‌ای از پیشرفت رسیده ایم.

مواد غذایی و سوخت مورد نیاز ناوها و پرسنل چطور تامین می‌شود؟ از غذا و نان تا آب آشامیدنی و...

ما برای مکران یک آشپزخانه صنعتی پیش‌بینی کردیم که حداقل ۵۰۰ نفر را در روز صبحانه و ناهار و شام بدهد. خودش نانوايي مستقل دارد و نیاز نیست نان را از قبل در یخچال بگذاریم. این‌ها باعث افزایش ماندگاری می‌شود چون اگر نانوايي نداشته‌ایم، باید حجم زیادی نان را در یخچال می‌گذاشتیم که هم کیفیت پایین‌تر می‌آمد و هم فضای زیادی می‌گرفت، برای همین یک انبار آرد درست کردیم و یک نانوايي که همان جا نان گرم به پرسنل می‌دهد. این تنوع غذایی برای دریانوردان خیلی مهم است و باید از لحاظ ویتامین و پروتئین مورد نیاز پرسنل شناورها که می‌خواهند برای مدت طولانی در سفر باشند، طوری نباشد که در ۴ ماه دچار فقر غذایی شوند. یخچال‌های بالای صفر و زیر صفر در سطح کارگو به یخچال‌های خود نفتکش قبلی در زیر پد پروازی اضافه شدند. یک آب‌شیرین‌کن خود شناور داشت و مادو آب‌شیرین‌کن اضافه کردیم که هر کدام ۵۰ تن آب قابل شرب می‌دهد یعنی ۱۰۰ تن آب می‌دهد که هم برای خودش و هم برای یگان مجاورش کافست یا مثلا انبار خشکبار این یگان برای ۳۰ نفر بود اما ما با زدن یک سقف، ظرفیت آن را دو برابر کردیم. دو خوابگاه هم برای تکاوران دریایی درست کردیم و مخازن نفت در نفتکش را به محل ذخیره سوخت اختصاص دادیم که حجم بسیار بالایی شده، تا جایی که امروز مکران بعد از رفت و برگشت به ماموریت ۴۴ هزار کیلومتری خود، هنوز ۳۰ هزار تن سوخت دارد و می‌تواند یک بار دیگر این ماموریت را برود و برگردد.

نیروهای سازنده این دو شناور و شما چه حسی دارید از این که نتیجه زحمات شما امروز در اقیانوس اطلس حضور یافته و چنین افتخاری را رقم زده؟

از روزی که این دو شناور را بدرقه کردم و از بندرعباس جدا شدند، مثل پدری که فرزندش برای تحصیل به سفر می‌رود و از طرفی خوشحال است که بزرگ شده و از طرفی نگرانی هم دارد و هر روز برایش دعا می‌کند که سالم

تدبیر مقام معظم رهبری باید پروژه‌های بعدی بهتر می‌شد. برای همین انصافا هر کدام را که ساختیم، یک گام به جلو رفتیم، هم در سازه و هم در سامانه و هم در زیرسامانه‌ها. یعنی اگر نقشه‌های جماران را ببینید، با سهند متفاوت است و قابلیت سازه در برابر موج‌های سنگین بسیار قوی‌تر شده است. در حوزه رانش، جماران ۲ موتور دارد و سهند ۴ موتور و ماندگاری سهند بیشتر شده، همچنین نکته‌ای که باعث خوشحالی ما شد، این بود که سهند تا نزدیک ماداگاسکار سوخت نگرفت و آنجا سوخت گرفت که از این نظر خوب بود و نشان داد دستگاه‌های ما مصرف بهینه دارند و مصرف سهند با موجود داشتن ۴ موتور، نصف مصرف سوخت جماران است. در تسلیحات و سامانه‌ها و زیرسامانه‌ها، سهند با نمونه قبلی قابل قیاس نیست. در تست ۳۰ روزه سهند هم چشم‌انداز خوبی به ما داد و در فصل‌های بسیار بد خلیج عدن این تست‌ها انجام شد و موفق بود.

بقیه شناورهای ما در چه سطحی هستند؟ آیا توان انجام چنین ماموریت‌هایی را دارند؟

در مورد سایر یگان‌های ما باید ابتدا توجه داشت که عمر خدمتی برای تحمل شرایط وضعیت جوی بد تاثیر گذار است و از این جهت سهند یک یگان جوان به‌شمار می‌رود. ما متناسب با ماموریتی که محول می‌شود در بحث ساخت هم جلو می‌رویم یعنی برای خلیج عدن و دریای سرخ، یک سری یگان‌های پشتیبانی و رزمی داریم و برای اقیانوس اطلس یک سری دیگر. یگانی که برای عدن می‌رود، باید توان ماندگاری ۲ ماه و ۳ هزار مایل داشته باشد. یگانی که می‌خواهد به سوئز برود، متفاوت است و همین‌طور اقیانوس اطلس. برای هر کدام از این‌ها پیش‌بینی خاص خودش می‌شود. آمریکا هم همین کار را می‌کند و یگان‌هایی را به خلیج فارس می‌فرستد که همه حداکثر عمر ۱۰ تا ۱۵ سال دارند.

ناوشکن جدید دنا می‌تواند چنین ماموریتی را انجام دهد؟

قطعا ناوشکن دنا هم مثل ناوشکن سهند جوان است. با این تفاوت که فناوری‌های بالاتری نسبت به سهند دارد و حتی دماوند که بعد از دنا ملحق می‌شود، از ۲ فروند قبلی پیشرفته‌تر است و این‌ها می‌توانند گزینه‌هایی برای ماموریت‌های بلندمدت ما باشند. یگان‌هایی که عمر خدمتی زیر ۱۰ سال دارند، به راحتی می‌توانند به اقیانوس اطلس بروند، ضمن این که در اهداف و برنامه‌های ستادکل و نداجا ساخت شناورهای سنگین رزمی هم پیش‌بینی شده است.

نگاه دیگران در منطقه یا فرمانطقه به این توان فنی چه بود؟

باز خوردهایی که مسئولان فنی خارجی داشتند، جالب بود. جایی خواندم که می‌گفتند هر ۲ شناور ساخت یارد نیروی دریایی ایران است که توانسته این مسافت را برود و جالب این بود که این‌ها کار ما را تحلیل می‌کردند و به نظر

● بخشی از فضای داخلی ناوبندر مکران

